

24 Οκτωβρίου 2016

Ευτυχία είναι όταν η μαμά παίζει μαζί μου, ενώ είναι νυσταγμένη

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Καθισμένη στο τραπέζι της κουζίνας, θαλασσοπνιγόταν στα λευκά κύματα - χαρτιά των λογαριασμών. «Τρεις έντεκα, τρεις δώδεκα, τρεις δεκαπέντε κι έντεκα», η εξίσωση είχε πολλούς άγνωστους Χ και δεν έβγαине με τίποτα. «Άγνωστο πότε θα πληρωθώ, άγνωστο αν θα βρει δουλειά ο Κώστας, άγνωστο πότε θα πάρουμε το επίδομα...» **Φόροι, εισφορές, φως, νερό, τηλέφωνο, σούπερ μάρκετ: όλα τα καλούδια της ζωής σε μια σύγχρονη, πολιτισμένη, δημοκρατική χώρα.** Μαύρα γράμματα και αριθμοί, μικροσκοπικά τέρατα που ένωθε να μπαίνουν στον εγκέφαλό της και να τον κατατρώνουν. Κι αυτή το μόνο που ήθελε ήταν να τρέξει να κρυφτεί σε μια σπηλιά, προϊστορική ει δυνατόν, όπου αυτή η υπερεξελιγμένη ανθρώπινη κιμαδομηχανή δεν θα είχε εφευρεθεί ακόμα.

Από την πάλη στα κύματα από χαρτομάνι την έβγαλε ένα σκούνημα. Ο οκτάχρονος γιος της. Το κουτσοδόντικο χαμόγελό του της φάνηκε σαν ήλιος που βγαίνει από τα σύννεφα. Της είπε: «Μαμά, σε είδα που κάνεις λογαριασμούς και είσαι στενοχωρημένη και μου ήρθε μια ιδέα. **Έφτιαξα ένα κουτί για να βάζουμε τους λογαριασμούς της ευτυχίας!...**» Μόνο ένα παιδί μπορεί να φτιάξει προτάσεις με τόσο αταίριαστα υλικά. Και μόνο ένα παιδί μπορεί να τους δώσει ουσιαστικό νόημα.

Υποψιασμένη η μάνα του, κρατήθηκε και δεν αντέδρασε στην εμφανή αντίφαση, παρά κοίταξε πιο προσεκτικά το κουτί. Ήταν ένα παλιό κουτί από παπούτσια. **Ο μπαμπάς είχε πάρει στο μεγάλο γιο ένα ζευγάρι «μάρκα», αλλά μαϊμού, «για να μην αισθάνεται άσχημα το παιδί στο σχολείο».** Το σήμα της μάρκας-μαϊμού είχε μεταμορφωθεί από τον μικρό σε κάτι γνήσιο: μια τσουλήθρα όπου επάνω της γλιστρούσε ένα γελαστό παιδάκι, σ' ένα φανταστικό, φουτουριστικό πάρκο. Και ολόγυρα δέντρα, φανταστικοί ήρωες κι ένας ήλιος που έλαμπε σαν το χαμόγελο του παιδιού. Και στο κέντρο να δεσπόζει ο πολύχρωμος τίτλος: ΚΟΥΤΥ ΤΙΣ ΕΦΤΗΧΙΑΣ.

«Και τι λογαριασμούς λες να βάζουμε μέσα;» τον ρώτησε απλά.

«Να, λέω, ο καθένας μας θα λογαριάζει: τι έκανε η μαμά που με έκανε χαρούμενο;» Θα το γράφουμε σ' ένα χαρτάκι και θα το βάζουμε στο κουτί. Το ίδιο θα κάνεις κι εσύ για εμάς. Κι όταν θα είμαστε στενοχωρημένοι θα βγάζουμε και θα διαβάζουμε τα χαρτάκια της ευτυχίας μας!» είπε θριαμβευτικά ο μικρός.

«Υπέροχη ιδέα» είπε η γυναίκα και κρατήθηκε να μην την πάρουν τα ζουμιά. Βιάστηκε ν' ανοίξει το κουτί σαν να ήταν πολύτιμος θησαυρός. Πήρε ένα διπλωμένο χαρτάκι από μέσα. Επάνω του έγραφε: ΜΑΜΑ. Το άνοιξε και διάβασε: **«Η μαμά κάθησε και έπεξε μαζί μου UNO παρόλο που ήταν νισταγμένη».** Και μετά ένα άλλο: «Η μαμά εβγαλε τα κιβάκια με τα καρώτα απο το ρίζι μου γιατί

ξέρη ότι δε μου αρέσουν.» Κι έπειτα είδε ένα χαρτάκι που έγγραφε απ' έξω ΜΠΑΜΠΑΣ. Το άνοιξε και διάβασε: «Ο μπαμπάς μου καθώταν λυπιμένος στο κομπιούτερ. Πρέπη να έψαχνε πάλι για δουλιά. Του είπα το πιο καλό μου ανέκδοτο και γέλασε. Πολύ το χάρικα. Μετά με πήρε και πίγαμε για ποδήλατο. (Αφτό έπρεπε να το γράψω σε άλλο χαρτάκι).»

Η γυναίκα αγκάλιασε το γιο της κι αυτός, παρ' όλο που πια δεν καθόταν για «αγκαλιές και τέτοια που είναι για μωρά», την άφησε να τον σφίξει.

Ένωσε πως σχεδόν του έκοψε την αναπνοή και σκέφτηκε αμέσως ποιο θα ήταν το πρώτο χαρτάκι ευτυχίας που θα έβαζε στο κουτί. Πήρε το φάκελο από ένα λογαριασμό, τον έσκισε και κράτησε ένα κομμάτι λευκό χαρτί. Μια νησίδα αχαρτογράφητης ελευθερίας. Επάνω έγγραψε: «Ο γιος μου με άφησε να του κάνω μια μεγάλη αγκαλιά!»

Το ΚΟΥΤΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ είναι η αληθινή ιδέα ενός αληθινού παιδιού. Κι αυτό και μόνο το γεγονός, θα ήταν το δικό μου πρώτο χαρτάκι ?

Από Ασπασία Πρωτογέρου

Πηγή: themamagers.gr